

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 2 2009 ÅRG 41

Pris 30:-

Foto: Ola Lönnqvist

Helgutflykt till Söderköping och Capella Ecumenica

lördag 22 augusti - söndag 23 augusti.

Biskopens spalt

Då detta skrivs har vi just lämnat kyrkoärets "mystiska del" bakom oss – den som börjar med jul och avslutas med Pingst – och vi är inne i Trefaldighetstiden. Den tid som vi skall ägna oss åt att försöka – med hjälp av söndagarnas huvudtankar – förstå lite av vad Gud är och vad vi måste utveckla för att en gång nå Hans Fotapall.

När du läser detta är vi en bit inne i Trefaldighetstiden och med huvudtankarnas hjälp har vi få lära oss att Gud är Trefaldig, Gud är Ljus, Gud är Änglarnas Herre, Gud är Kärlek och Gud är Frid.

Det är inte lätt att förstå – för att inte säga det är omöjligt att förstå – med vårt intellekt vad kyrkan menar med att Gud är Trefaldig, Gud är Ljus, Gud är Änglarnas Herre, Gud är Kärlek och Gud är Frid. Vårt intellekt räcker inte till. Det är endast i djupet av vårt inre vi kan känna något av den sanning som speglar alla aspekter av Gud.

När du stannar upp och blir stilla i ett kontemplativt tillstånd kan i ett ögonblick av en inre aha-upplevelse ge dig lite av en förklaring som du snart upptäcker inte går att på ett tillfredställande sätt berätta för någon annan.

Denna insikt ger en ödmjuk förståelse för andras uppfattningar men samtidigt en djup oro över all fundamentalism.

Som liberalkatolsk biskop är det skönt att veta att jag inte är bärare av någon annan Sanning än den jag själv kan omfatta i mitt inre. Och att den Sanning du bär inom dig är din. Jag kan endast hjälpa en medmänniska att finna Sanningen genom att visa på vägar som kan nå fram till den.

Jag vill avsluta med att tacka alla som bidragit med artiklar i det här numret av *Communio* och med att önska alla läsare en avkopplande och skön sommar. En tid för uppleva Gud i naturen.

+Sten-Bertil

KALLELSE

till Samfundets årsmöte 2009:

Samfundet Liberala Katolska kyrkan i Sverige håller sitt ordinarie årsmöte lördagen den 3 oktober kl. 13.00 i S:t Mikael och Alla Änglars Kyrka, Flottbrovägen 5, Stora Essingen, Stockholm.

Motioner till årsmötet från församlingar och enskilda medlemmar samt namnuppgift på ombud, skall vara Samfundets LKK styrelse, Flottbrovägen 5, 112 64 Stockholm, tillhanda senast den 21 augusti 2009.

Till årsmötet kallas församlingarnas valda ombud, men alla intresserade är välkomna att delta i årsmötet och efterföljande samvaro samt naturligtvis att delta i Mikaelidagens mässa.

Mer utförligt program för Mikaelihelgen kommer att finnas tillgänglig i församlingarna och på LKK:s hemsida på internet.

Styrelsen

Helgutflykt till Söderköping och Capella Ecumenica

lördag 22 augusti - söndag 23 augusti.

Varje år håller LKK en gudstjänst i kapellet på Västra Gärsholmen, en kopia av en medeltida församlingskyrka som byggdes på 50-talet av en eldsjäl med ekumeniska visioner på en liten ö i S:t Anna skärgård.

För att ge möjlighet till att träffas och umgås under mer avslappnade former träffas vi redan på lördagen med samling kl 14 på Vandrarhemmet Mangelgården i Söderköping. Lite senare under eftermiddagen gör vi en stadsvandring med guide i den gamla medeltida staden, samt besöker Söderköpings berömda glasscafé mm.

På söndag morgon åker vi med båt ut till Capella Ecumenica för att fira gudstjänst.

Ytterligare upplysningar: Krister Fast 070-677 99 82

Bp Sten-Bertil 070-536 65 37

Övernattning får var och en boka själv. Följande vandrarhem rekommenderas:

Mangelgårens STF Vandrarhem

Skönbergsgatan 48, 614 30 Söderköping. Telefon: 0121-102 13

E-post: 012110213@telia.com. Hemsida: www.svenskaturistforeningen.se

Se även: www.soderkoping.se

Bibelns mysterium

- ett personligt perspektiv

av Janne Björnus

Guds Ord, Den Heliga Skriften eller Bäckernas Bok; vägen till lösningen av mysteriernas mysterium. Världens genom tiderna troligen mest tryckta, sålda och lästa skrifsamling är också den som orsakat mest split och strid och lett till otaliga krig och människors död genom dess möjligheter till olikhet i tolkning och anskaffande av makt över medmänniskor. Teologer, teosofier, historiker, forskare och andra har genom de gångna århundradena försökt hitta en tolkning som, i bästa fall, velat ge mänskligheten en väg genom Bibeln, en religion för en kristen mänsklighet, en sanning om en Gud, Den Ende Guden, som sedan helst har påtvingats andra, ibland med mycket grymma och blodiga metoder.

Den här berättelsen är mitt bidrag till hur Bibeln kan läsas för att komma underfund med mysteriet. Det är mitt perspektiv! Tillhör du de sökare som fortfarande inte kommit underfund med Bibeln och dess mysteriösa berättelser och som är öppen för förslag för att finna nya perspektiv, så kan du kanske hitta något guldkorn i den följande litet gyttriga berättelsen.

”Gud skapade människan till Sin avbild” 1 Mos 1 v. 27

Mina föräldrar var närmast att betrakta som fritänkare och min barnoms första kontakt med kyrkans och religionens värld, och därmed Bibeln, som jag kan minnas är något enstaka besök vid julottan i fem- eller sexårs-åldern och jag kan bara minnas att jag då tyckte att det var extremt långtråkigt och att jag somnade i min mors knä.

Det var i första klass i lågstadiet som Bibeln presenterades som en spännande ny värld. Vår klassfröken var gift med en evangelistpastor och hon läste Gamla Testamentets berättelser med inlevelse, senare även Nya Testamentet. Jag satt som ett tänt ljus och lyssnade på de öden som drabbade Jakob, Josef och Moses, i senare årskurser även om Jesu vandringar och predikningar. Jag förundrades över hur Moses delade vattnet, och hur Josuas sju varv runt

Jeriko med trumpetstötarna, kunde rasera dess murar.

Men barnet förstår inte innebörden av en andlig skrivning och det gör inte heller tonåringen, som även om jag kunde ana en finess med den, så kunde jag inte hitta in till den. Därtill var tonåringen för otålig i sin handfasta, materiella värld med snäva, enkla, svartvita och snabba lösningar. Tonåringen slog sålunda bort den andliga skriften till förmån för andra, mer omedelbara behov och intressen.

Det var sedan inte förrän vid tjugoo-årsåldern som Bibeln återkom som ett mysterium som borde, försöka lösas. Läsning från pärm till pärm fördjupade bara problemet, eller mysteriet, och ledde inte till någon som helst ”frälsning”, varje fråga som fick ett svar gav bara som resultat ytterligare frågor. Ur en logisk eller förnufts-synpunkt är detta ett normalt och mycket vanligt fenomen, vilket möjligen kan förklara att de flesta vanliga sökare slår boken ur hågen som mer eller mindre omöjlig. Endast de hängivna redan ”frälsta” kämpar vidare i sina studier.

Det är kanske dags att här mycket grovt spalta upp den indelning som Bibeln synes ha (synes är avsiktligt valt och får förhoppningsvis sin förklaring senare). Vi finner då att berättelserna börjar med skapelsen i första Mosebok, följt av släktkrönikor, förhållningsregler om hur man ska leva, regentlängder, folkhistoria. Sedan följer profeterna med sina specifika berättelser och Psaltaren med sina hyllningar och dikter till Guds ära. Nya Testamentet berättar historien om Jesus Kristus, en judisk reformator, och hur han förkunnar den nya lära, som först efter hans död blir till en ny religion. Bara det är ett mysterium i mysteriet. Hans lärjungars öden och äventyr för att sprida den nya läran i den av Rom styrda världen följer sedan i de efterföljande böckerna.

Allt detta, säger nu mången lärd och många lekmän, är att betrakta som Guds ord. Så jag får betrakta mig som kattare! Men att bara läsa en

skrift, bokstav för bokstav, mening för mening, kapitel för kapitel, fungerar inte för mig! ”Sanningen skall göra er fria”. Men vems sanning? Vad är sanning? För att lösa Bibelns mysterium och finna vägen in i den andliga Bibeln, måste jag finna perspektiv och hur skall man nu kunna se en skog som fullständigt skymms av träd?

Efter att åter ha lagt min Bibel åt sidan, så fann jag en hel värld med andra böcker som faktiskt kunde hjälpa mig på traven att få perspektiv på Bibelns stora mysterium. Här fanns många skrifter från de buddhistiska skolorna, inte minst Zen, tibetansk lamaism, antroposofi, teosofi och teologi (till en viss del!). Jag medger gärna att teologi har framstått som alltför akademiskt torrt för att jag skulle ge det någon större del av min tid och energi, men det är min smak och inte en värdering i sig. Framför allt böcker inom Zen och teosofi utgjorde dock stor hjälp för mig. Många av dessa böcker kom att utgöra delar av samma mysterium som Bibeln, men blev till hjälp på grund av de var mysteriedelar som var lättare att lösa och blev till hjälp i förståelsen av Bibeln genom det sätt de var konstruerade på. Det kanske också kan vara intressant att veta att den här delen var en process som sträckte sig över en tjugofemårsperiod.

”Bokstaven dödar, men anden gör levande.” 2 Kor. 3 v. 6

Men lösningen kom inte genom intellektuell rationalitet, utan genom intuitiv förståelse, genom meditation. Bibeln låter sig inte dyrkas upp utan meditation och för att komma in i Bibelns mysteriösa värld krävs att man först lär sig meditera, att tömma sitt sinne. Bibeln är, likt de flesta andliga skrifter, konstruerad som en intuitiv gåta, likt en zenkoan, eller de grekiska gudasagorna, som inte kan dyrkas upp genom intellektets rationella och förnuftiga resonering, utan endast med intuitionen, och först sedan sinnet tömms på oviktiga tankar och annat skräp som

Forts sid 4

Bibelns mysterium

forts. från sid 4

skvalpar runt där. En biblisk berättelse som ger sken av att vara en historisk händelse i sin bokstavliga version, kanske bygger på en sådan, men visar sig sedan ha intuitiva djup, som när lösningen uppenbaras ofta får individen att häpnar.

Bibelns texter är komplexa och mångfaldiga. Få, väldigt få, människor kan ha absolut överblick över dem och definitivt inte jag. Men det som finns skrivet är en sak och det vi som enskilda individer uppfattar är en annan. Ofta söker vi oss till vissa texter av en outgrundlig, mystisk, andlig anledning. Vi fokuserar på detta och annat faller i bakgrunden, vilket i förlängningen innebär att vi, på grund av den andliga blinda fläcken, kanske inte hittar det vi borde, men det kan lika fullt finnas där.

Det har sagts att *"religionen själv står i vägen för den religiösa upplevelsen"* (Joseph Campbell, am. mytologiprofessor och författare). På liknande sätt står Bibeln med dess komplexitet i vägen för förståelsen av Bibelns texter. Bibeln kommer vid en viss punkt i vår utveckling att utgöra en vägg, ett hinder, som vi måste ta oss förbi. Vad är viktigast - Jesus som historisk person, som utarbetade en metod att nå upplysning/frälsning genom, eller Kristus, den upplysta princip som är resultatet av den metod Jesus arbetade fram? Det finns flera sätt att ta sig genom, eller runt problemet. Mitt sätt, även om det är först långt senare jag förstod det, var att lämna den därhän (tills vidare!). För att komma in i Bibeln måste vi ta spjörn mot något och skjuta fart. Muren, eller hindret, är en följd av skapelsens dualistiska karaktär. Det här är naturligtvis en del av den stora paradox som hela tiden förföljer människan och som finns med i Bibeln och dess texter. Väggan framträder hela tiden med aldrig sinande problem. En av buddhismens lärdomar inom meditations-teknikerna är att det undermedvetna presenteras ständigt nya villospar, nya problem, som måste lösas, eller snarare upplösas (!). Ett av dessa har sagts vara, att om man mediterar över ett problem, enligt en viss metodik, så kan vissa bilder uppträda. Därför säger man, att om du ser Buddha när du mediterar, så döda honom. Det kan ju låta dramatiskt, men det är en slags demon (framkallad av ditt eget mentala ego), eller ett slags

önsketänkande som uppträder, för att locka dig på villovägar - en vägg eller ett hinder. Ditt ego vill inte att du skall uppnå frihet (från egot). Meditationens syfte är aldrig att framkalla Buddha, eller Kristus, eller någon annan heller för den delen. Meditationen är till för att tömma sinnet. Men ärligt talat, hur många djupt troende kristna skulle försöka mota bort Kristus från sitt inre vid ett sådant tillfälle? Dock skall han inte vara där just då.

Vad är ljudet av en hand som klappar?

Jag nämnde förut zen och dess koaner. En koan kan beskrivas som en gåta som det inte finns någon förnuftig, eller intellektuell lösning till. Dess lösning är helt intuitiv. Du kanske minns den gången du funderade på en gåta men inte kunde komma på svaret. Senare, kanske på natten, eller kanske långt, långt senare dyker lösningen upp som gubben ur lådan och finns helt plötsligt bara där, som en blix från klar himmel, som en "Lidnersk knäpp". Vissa riktningar inom zen använder koaner som en systematisk metod för att träna upp förmågan att använda intuitionen, i syfte naturligtvis att nå "upplysning". Rubrikens koan med en hand som klappar är kanske den utanför zenkretsarna mest kända, men det finns bokvis med koaner, som används systematiskt i en viss ordning. En annan känd koan är "Vilken färg är gul?".

Att applicera zenmetodik på bibeltexter fungerar perfekt. Dock bör de hantteras i en viss ordning, det blir lättare så och lösningen presenterar sig snabbare, även om snabbt i det här sammanhanget fortfarande kan betraktas i år, snarare än veckor. Det finns dock inget som tyder på att det inte skulle fungera att börja med de svåraste först, men ... hur mycket tid har vi på oss? Zen handlar om meditation, alternativt kontemplation. Metoden bygger på att en text ska läsas in eller ett problem ska konfronteras, begrundas, mediteras över och sedan lämnas över till det undermedvetna, som sedan ska, om allt fungerar enligt teorin, presentera oss en lösning.

Vi måste kanske också begrunda vilken terminologi vi ska använda. Vilka begrepp använder vi oss av och hur använder vi dem, och kanske viktigast, hur förstår vi dem? Ett exempel i mängden är, "himmelrike". Är "himmelrike" samma sak som "Guds rike"? Är det därmed samma sak som "Min Faders rike"? Blir det skillnad om jag

är katolik, protestant eller ortodox? Bara en sådan sak som att de ortodoxa i Herrens Bön använder "... som är i Himlarna..." i stället för "... som är i Himmelen..." - gör det någon skillnad för mig? Vad är Gud? Är Gud Skaparen av allt som vi känner till? Är Gud människan, en avbild av Gud Skaparen av allt som vi känner till? Eller är det både och?

Det här är frågor som kommer att ställa till problem för oss om vi inte reder ut dem. Lösningen kommer helt enkelt inte att presenteras oss innan vi har gjort det.

Atlantis - släktledet

Här syftar jag naturligtvis på den civilisation som historiker och andra forskare söker efter på de mest osannolika av platser. Legenden om Syndafallet och Noaks ark kan vara en beskrivning av den tidigare civilisationens öde som enligt andra källor ska ha gått under långt före den moderna människans uppträdande på jorden. Denna modernitet anses börja någon gång ca 5000 f.Kr.

Det intressanta med detta är inte om det har funnits ett faktiskt Atlantis eller inte, eller huruvida vetenskapen kommer att finna platsen för det eller ej, inte heller att Atlantis beskrivs i teosofernas Den Hemliga Läran. Det som faktiskt är intressant är tanken, att det faktiskt har funnits något som föregick vår moderna människa. Alla inser ju att det naturligtvis måste ha funnits något, och modern forskning har många lösningar på det. Men i perspektivet Bibeln är det mindre viktigt om det var apmänniskan Lucy eller en atlantid från en stor historisk men glömd civilisation.

Bibelns berättelser om de olika stammarnas släktled och vem som var släkt med vem i vilket led, är relevant i sitt antydande att alla ju är släkt med de bibliska urföräldrarna Adam och Eva. Vi är alla släkt, vi är alla bröder och systrar, vi är en mänsklighet med gemensamma intressen, oavsett hur olika vi anser oss vara från våra grannar, och det får sin relevans i skenet av Kristi tal om att hjälpa din nästa.

Vikten av detta hos Bibeln är att det fanns något före vår tid, det finns något i vår tid, och det kommer något efter oss i framtiden. Någoting! Det är det eviga kretsloppet, oavsett om reinkarnation är faktum eller inte. Existensen börjar inte med födelsen till denna fysiska värld

Forts sid 5

Bibelns mysterium

forts. från sid 5

och den upphör inte heller med döden. Det är A och Ω (alfa och omega), a och o, början och slutet.

**”I begynnelsen var ordet, och ordet var hos Gud, och ordet var Gud.”
Joh 1 v. 1**

Det heliga ordet AUM, skapelsens ord, det skapande ordet enligt österländsk mystik, är enligt Joseph Campbell fyrdelat. 1. A - skapandet; 2. U - utsändandet; 3. M - avslutandet; 4. Vila! Faktum är att det inte är fyrdelat utan sjudelat. Det heliga ordet rymmer alla hårda vokaler, dvs A-O-U-Å, prova ska ni se! Dessutom måste innan uttalandet en inandning (förberedelse) ske. Då finner vi den sjudelade processen: Inandning - A - O - U - Å - M - Vila.

Teosofin har i sina skrifter presenterat detaljerade beskrivningar på hur detta skapande heliga ord från den Skapande Ende Guden, i sju stora tidsepoker (sju dagar) har skapat allt som finns, från Big bang till idag.

Dessa sju ”perioder” finns i allt som händer och sker och kan betraktas som principen bakom allt. Vi finner dem också i Jesu liv, i förberedelserna, i hans uppvaknande till Kristus, i hans renande (utdrivandet av månglarna ur templet), hans predikningar, hans gärningar, hans död och hans himmelfärd.

**”Jag har väl sagt att I ären gudar.”
Ps 82 v. 6**

Så finner vi alltså att Skapelsens berättelse inte börjar i Första Mosebok, utan i Johannes Evangelium. Därefter finns just ingenting. Första Moseboken tar oss till ett senare skede, där människans ande redan har skapats och nu söker en plats att bosätta sig på. Vår förre presiderande biskop Johannes van Alpen redogjorde vid sitt besök hos oss i slutet av nittioalet för den teosofiska teorin bakom detta med antagandet av en felöversättning av hebreiskans ”elohim”, som tolkats som ande, men som teosofin menar vara pluralis och bör översättas med ”andar”. Då får bibelns text en annorlunda vinkling ”... och Guds andar svävade över jorden...”

Med detta finner vi att Gud Skaparen av universum och allt vi känner till, redan hade skapat människan i sin avbild, då dessa tog den mörka och öde jorden i besittning. Gud Skaparen av universum och allt vi känner till, hade i sin avbild skapat Gud Människan, som nu var ute efter att fullfölja ”Den Stora Planen”. Här börjar det stora äventyret - skapelsen av jorden.

Människan - avbilden

Bibelns berättelse om Gud är berättelsen om Gud Människan, dvs den av Guds - Skaparen av universum och allt vi känner till skapelse av människan - Gud i potential, och dennas väg tillbaka till Gud Skaparen av allting vi känner

till. Vi kan i Bibeln finna beskrivet alla ingående beståndsdelar i den av Upplysning/Frälsning sökande människans prövningar och kval, misslyckanden och framgångar. Gamla Testamentets oändliga krig och strider svarar mot de olika strider som den sökande människan måste genomgå i sökandet efter De Stora Mysteriernas hemligheter och insikter. Uppenbarelsebokens beskrivning av ”de sju inseglen” är enbart en skön omskrivning av väckandet av kundalinikraften genom människokroppens sju stora nervchakran.

**”Bli stilla och besinna att jag är Gud”
Ps 46 v. 11**

Bibeln beskriver inte bara i omskrivningar vad det handlar om - sökandet av Upplysning/ Frälsning/ Gud, utan anvisar oss också i likadana omskrivningar hur vi ska finna vad vi söker. ”Bli stilla” i 1917 års Bibel har visst i senaste Bibeln översatts till ”Lugn”, som inte alls är samma sak, även om det kanske är en mer korrekt översättning från originalets text. ”Bli stilla” handlar om att just detta, att bli stilla, att låta alla sinnes- och kroppsrörelser stillna av och låta ens hela väsen gå in i en kontemplativ ro, och där, i vårt allra innersta rum, kunna finna Gud. Även bibelöversättare faller ibland offer för bokstavens förledande makt och glömmar andens levandegörande poesi.

”Sanningen skall göra er fria”.

När vi funnit den sanning vi söker och blir ett med Gud, så kommer vi att kunna lämna våra hjälpmedel (bland andra Bibeln) bakom oss och vi behöver inte förlita oss på andras förmedlade ”sanningar”. Dock kommer oss en kär plikt att kvarstå, nämligen att fortsätta att försöka hjälpa andra sökare som ännu inte hittat vad de söker. ”Sanningen” kommer då också att hjälpa oss att se vad som kan göras och hur detta ska ske i enlighet med de andliga lagar som alltid råder. ”Vi vet att vi tjänar Honom bäst, när bäst vi tjänar våra medmänniskor.”

Visdomsord:

Den som fodrar mycket av sig själv och lite av andra, slipper att bli mål för avund.

Konfucius

Dela med dig av dina erfarenheter. Det är ett sätt att bli odödlig på.

Dalai Lama

SOMMAR I S:T URIEL

S:t Uriel i Härjedalen inbjuder till:

Sesshin i 3 dagar 4/8-6/8. Sesshin, i 4 dagar 11/8-14/8

Med början kvällen innan och avslutas morgonen efter.

Upplysningar och anmälan: Evert Sundien tfn. 08-332006.

Bönen under mässan

Ingrid Nyborg-Fjellander skrev denna artikel till septembernumret 1960 av Liberal-katolska kyrkobladet. Hennes make, biskop Sigfrid Fjellander var tidskriftens redaktör och ansvarige utgivare. Artikeln har bearbetats av Gudrun Fleetwood.

Den gregorianska sången med dess psalmer, koraler, introitus och kyrie ger åt hela vår mässa en karaktär av själens samtal med Gud - eller en oavbruten böneaktivitet.

När vi talar om bön i vår kyrka menar vi i den mening, som mässan bereder oss tillfälle till, nämligen kontakt med Gud och den inre verkligheten mera än att vi begär bestämda ting eller försök att föreskriva Gud och Livet vad som ska ske. Samtidigt som detta är sant är bönen inte fråga om vaga tankar eller känslsamhet, utan när den är som den ska vara utgår den från vårt väsen som bestämda vågor av en klart medveten andlig aktivitet i samspel med det som sker under mässan.

Vårt deltagande i mässan är inte i första hand något vi gör för vårt eget andliga välbefinnandes skull utan därför att vi tror att den sakramentala akten med dess utgjutande av andlig kraft har betydelse för världen och i den väldiga kampen mellan gott och ont. Därför uttrycker vår bön inte heller våra egna personliga behov, utan att mässan ska fullbordas så fullödigt som möjligt. Vår innersta bön är att vi i alla vårt väsens skikt ska fungera som instrument och göra vad vi kan i det andliga arbete som varje mässa är. Detta vidgar horisonten och höjer rymden omkring vår bön. Där finns så litet personligt och jordiskt i den.

Inför en helig närvaro

När vi går in till mässan är det många som tecknar ett kors framför sig. Då öppnas bönen port: "Herre rena mig vid inträdet i ditt tempel. Låt mig verkligen för en stund lämna världen och mitt eget. *Använd mig.*"

Vi böjer knä, genom den röda lampans budskap medvetna om att det invigda brödet förvaras på altaret. En ström av vördnad och inre salighet över att få vara i det allra heligastes närvaro fyller oss, och det känns naturligt att brista ut i **korals** glädje: "Jag vill gå till Guds altare, ja till min glädjes och sällhets Gud" eller "Vi är nu icke mer främ-

lingar och gäster" ty vi är nu invärtes "hemma".

Varje gudstjänst börjar med en **åkallan**. Kanske vi ofta tyckt att det är så stort och högtidligt med att åkalla Fadern, Sonen och den Helige Ande. Det blir enklare och det kommer oss närmare, när vi tänker på att vår Mästare en gång sa: "Varhelst två eller tre är samlade i mitt namn där är jag mitt ibland er." I vår åkallan ligger bönen att det högsta, den Högste, ska stiga ned ibland oss, vara med oss nästan som människa och vän. Det är inte bara vi som samlas för att sjunga, be, lyssna till ord, ta emot det heliga sakramentet. Nej, djupast gäller det en helig samvaro. Han som en gång på skärtorsdagskvällen helgade lärjungarnas samvaro med sin närvaro, han ska komma. Det är vår bön.

Och inte bara han. Vi vet att prästen och vi alla tillsammans med honom ber att den Högste ska sända sin ängel att bygga ett andligt tempel.

Vad är det vi gör? Jo, liksom någon som vill bygga ett hus anlitar en arkitekt, så ber vi nu den Högste att han ska sända en av sina specialister på den inre byggnadskonsten att leda oss i vårt arbete. Det är inte vilken ängel som helst, som vi ber om, utan det är en av de inre verkliga konstruktörerna, nära förbunden med den store ceremonimästaren.

Det lilla ordet amen

Jag vill redan nu betona ett litet, men viktigt, ord som ofta återkommer i mässan. Det är ordet **amen**, som betyder "sannerligen, det skall ske". När prästen högt ber en bön följer vi med i våra hjärtan och vi uttrycker den gemensamma bönen avslutning med att högt säga eller sjunga **amen**. Någon gång händer det av någon anledning att vårt amen uteblir. Säkert har ni lagt märke till hur det liksom känns som något ofärdigt, något hjälplöst i luften. Det intrycket är ofta så starkt att man hör en ensam röst i församlingen ändå viska ett amen - och då är det avhjälpt.

- Jag minns hur biskop Otto påpekade hur viktigt detta amen är för att markera att en bön, ett skeende är avslutat. Han talade om det faktum att man ju vid barndopet öppnar ett av de viktiga chakrana i huvudet på barnet och att det först är vid ett klart och definitivt amen, som detta fullständigt sluter sig igen och barnet är skyddat. Det är liksom det inre andliga språkets skiljetecken. Meningen måste avslutas så att en ny kan börja.

Syndabekännelsen

I confiteor eller syndabekännelsen är vår bön mycket intensiv, och hur vi utför den är mycket viktigt för fortsättningen. Det är ju där vi påminner oss själva om vilka vi egentligen är. Vi drar fram vårt innersta väsen i ljuset för att det ska få möta den andliga närvaron. Vi ser klart hur våra felsteg har dragit oss bort på främmande vägar. Vi bekänner inför Gud, inför varandra och oss själva vår oemotståndliga längtan till honom, som är vårt väsens källa och ursprung. När vi gör det har vi liksom mobiliserat det bästa inom oss. Liksom en gång i tiden Jesaja står vi inför Herren och säger: "Se här är jag - sänd mig". Och Herrens svar kommer genast genom hans tjänare prästen i avlösningen, i absolutionen, där allt det grumliga tvättas bort från vår spegel, så att Herrens kraft kan lysa från den, så att vi kan ta emot och ge vidare, det som nu ska ske.

Lägg märke till att vi ber om förlåtelse. Vi återställer en andlig relation. Det är *inte* detsamma som att vi är befriade från följderna av våra handlingar. Ber vi i detta ögonblick också t ex om förlåtelse för att vi gjort någon av våra medmänniskor illa, så befriar oss förlåtelsen naturligtvis inte från skyldigheten att gottgöra henne det vi orsakat. Senare i gradualen sjunger vi att vi vet att det finns en lag, som det gäller att lära sig hålla av hela sitt hjärta. Vi vet att vi inte ska be Gud om att bli befriade från den lagens verkningar i vårt eget liv. Ty det är genom sambandet mellan det vi sår och det vi skördar som vi lär oss mest.

Forts sid 7

Bönen under mässan

forts. från sid 6

Därför säger vi inte: ”Låt mig slippa dina stadgars väg”, nej vi ber ”Visa mig o Herre dina stadgars väg”.

Vårt osynliga tempelbygge

Före rökelseakten finns en liten växelsång mellan präst och församling, som påpekar något viktigt: ”Vårt tempel skall byggas av lov och bön”. Församlingen svarar ”Gud allena vare äran...” Det kanske låter som två vackra fraser, men vi vet att de har en mycket konkret innebörd.

Vi känner till att tankekraft och bönekraft är realiteter. Vi vet att hjärnans aktivitet kan mätas. Vi vet att det utgår kraftvibrationer i vågor från oss. Mellan människa och människa sker detsamma som från radiostationerna. Det pågår ständig utsändning.

Genom bl a biskop Leadbeaters undersökningar vet vi att denna tanke-, känslö- och bönekraft kan ha olika kvalitet och att vi kan påverka den genom våra motiv, vår koncentration, vår fokusering, vår osjälviskhet o s v. Denna kraft i mässan ger de byggande änglarna en lika påtaglig tillgång som det är nödvändigt för byggmästaren på ett bygge att tillgång till skickliga hantverkare. Det byggs i den inre världen med det som vi ger ifrån oss.

Vi förstår då att om vi deltar i en mässa inneslutna i våra egna problems och sorgers trista isolering, så berövar vi faktiskt bygget resurser. Änglarna kan bygga med vår osjälviska hängivenhet, med vår glädje, med vår vilja att göra gott, med vår vördnad för det heliga, med vår förundran inför mysteriet, med vår tacksamhet. Men allt det instängda, egocentriska, negativa är

ett hinder i arbetet. Därför påminner prästen oss om att vårt tempel byggs av verklig bön och lovsång. När församlingen svarar är det samma som att säga att det som nu sker är till Guds ära, dvs det är hans arbete det gäller, inte våra små personligheter.

Vi lyfter våra händer

Ett moment som för mej alltid innebär ett mycket starkt bönemoment är **Kyrie**. Det är på sätt och vis en hjärtats åkallan av Treenigheten. Kyrie, Christe, Kyrie med vårt eget tredelade väsen kropp, själ och ande. Just där sker på ett speciellt sätt det som jag förnimmer som personlighetens utplånande. Det gudomliga i alla dess gestalter ska träda in i mitt väsen. I själva verket är innehållet detsamma som i den psalm jag som barn bad varje kväll. ”Ack Herre Jesus hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo - så har jag tröst och evig ro”.

I den jublande lovsången betraktar vår ande med stolthet hur Gud genomstrålar universum. Mitt i **gloria** finns en bön som jag tycker är mycket central i vår mässa, och jag har alltid förundrats över att man inte där bugar sig, liksom vid ”vi tillber” och ”vi tackar” för att markera den intensiva bönen. Det är när vi sjunger ”gjut ut din kärlek”. Den lilla bönen innehåller väl egentligen det som är meningen med hela mässan. Att Guds kärlek ska stiga ned till jorden genom det vi gör, transformerad i en form som kan tas emot av dem som behöver den. Det är en säregen ömtålighet just i det momentet, något av det heliga att se en blomma öppna sig eller ett drömmande barn vakna.

Många gånger under mässan tillönskar prästen och församlingen varandra att Herren ska vara med dem. Det är vad som kallas *de mindre välsignelserna*.

Det sägs att varje gång denna växelsång sjungs knyts kontakten mellan präst och församling närmare och att det har betydelse för det som härnäst sker i mässan. Detta görs alltid före bönerna, och avslutas ofta med orden *låt oss bedja*. Vad innebär då denna närmare förbindelse? Vi önskar att Herren ska vara med den andre. Kan det vara något annat än att påminna varandra om att ju mera Kristus blir levande i oss, desto närmare är vi varandra. Ju mer medvetna vi blir om att vi innerst inne är ett och samma liv, har *Fader vår* gemensam, desto bättre kan vi uppleva broderskapet med varandra, närheten och det verkliga samarbetet.

Detta kommer direkt till uttryck i **fredsbönen** som läses vid varje mässa. Där ber vi Herren lära oss att verkligen se Hans liv i alla människor och med det kommer förståelsen, friden och den goda viljan som en naturlig följd.

Varje söndag har sin grundton

Varje söndag har sin egen grundton, sitt budskap. Då läses en speciell bön, som har med denna grundton att göra. Den utgör kärnpunkten i de lästa texterna och den framgår alltid av dagens **kollekt**. Den som verkligen vill be sin mässa har stor hjälp av att känna till denna grundtanke och liksom låta kraft gå fram utefter den linjen och speciellt understryka det i mässan som har med den saken att göra. Mässan är alltid densamma, men tag fram ett moment t ex glädje eller gemenskap eller Herrens närvaro, och det blir ändå en alldeles ny mässa!

Den diakon som ska läsa evangeliet ber alltid en speciell bön om rening innan det sker. Man kan kanske tycka att Guds ord är som det är oberoende

Forts sid 8

LKK i Uppsala

Christer Berglund, altartjänare i Maria församling i Uppsala har forskat i LKK:s tidiga historia i Uppsala. Han har samlat en hel del spännande material, som det kan vara intressant att återkomma till i kommande nummer. Men i detta nummer av Communio får ni ta del av följande:

Till Uppsala!

Söndagen den 3 maj klockan 11 fm, anordnar LKK åter högmässa i Uppsala i hovfotograf Gunnar Sundgrens ateljé, Drottninggatan 1 (ingång från Ågatan). Deltagare från Stockholm samlas å Stockholms Central vid tåg kl. 9 till Uppsala. På aftonen kl. 6 em samtal över ämnet *Kristi Närvaro i Nattvarden*. Avslutning med *Högtidlig Välsignelseandakt*. Vänner till LKK inbjudas och må gärna medtaga andra intresserade.

Notisen har Christer hittat i den allra första årgången av tidskriften Graal. Året är 1936, och vi kan se att denna mässa inte är den första LKK-gudstjänsten i Uppsala.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen 5,
St Essingen, 112 64 Stockholm, tel 08-
656 26 65. e-post skt.mikael@lkk.se.

Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:

Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37,
113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob
070-660 42 69

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren, Sand-
bäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.

c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.

Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.

Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.

Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling.

Kontaktperson Gudrun Fleetwood, 018-
53 01 20, Pg 442 00 00-4.

LUND

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-288 48 77

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnhus,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99

Pg 216 28-3

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX

United Kingdom

e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Maurice Warnon

Hemsida:

http://kingsgarden.org/LCC

Information om kyrkan och försam-
lingarnas verksamhet kan du få på
Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer
per år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:

Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:

Krister Fast tel 08-724 83 28

Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91

Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:

Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.

ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 3-2009 är den
10 oktober 2009.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Kristen Gnosis.....160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften

100 kronor på postgiro 88 82 44-1

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:

S:t Mikael församling

Maria församling i Västerås

Bönen under mässan

forts. från sid 7

av den som läser det. Men återigen
ser vi här vilken betydelse vi har som
instrument för skeendet. Är vi klara,
ogruvlade, samlade, så lyser allt i sin
fulla skönhet och så kan även Guds
kraft uppenbaras på ett särskilt sätt.

Den centrala mässan

Hela det långa partiet mellan tros-
bekännelsen och nattvardsgången är
egentligen en enda lång oavbruten
böneaktivitet på allra högsta plan. Vi
ställs här inför tillvarons mysterium:
kraften i offret. Genom mässan har vi
hittills vandrat som det så underbart
beskrivs i en text "med Herren på
vägen till Emmaus" - men nu nalkas det
centrala ögonblick då brödet ska brytas,

Forts i nästa nummer.